

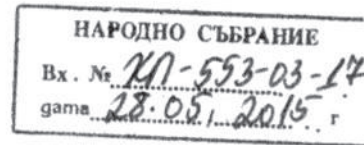

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

ЗАМЕСТНИК МИНИСТЪР

Изх. №01-00-192/Д.05.2015г.

София, май 2015г.

ДО
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО
ПРАВНИ ВЪПРОСИ

Относно: Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

Във връзка със Законопроектите за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България, №554-01-19/04.02.2015г., внесен от г-н Волен Сидеров и група народни представители и № 554-01-20/04.02.2015г., внесен от г-н Юлиян Ангелов и група народни представители, Министерство на външните работи изразява следното становище:

1. По законопроекта, внесен от г-н Волен Сидеров и група народни представители:

Предложението за създаване на нова ал.3 на чл.6 от Закона за българите, живеещи извън Република България (ЗБЖИРБ) по същество уточнява възможностите на българите, живеещи извън страната да кандидатстват за придобиване на българско гражданство по силата на действащото законодателство, като допълва разглежданите в Глава втора от закона „Права на българите, живеещи извън Република България“.

Гражданството е трайна и устойчива правна и политическа връзка между лицата и държавата. В този смисъл то е основна правна категория и правото за неговото придобиване е съществена част от общата съвкупност на правата на българите, живеещи в чужбина. Условието и редът за придобиване на българско гражданство са регламентирани със специален закон - Закона за българското гражданство (ЗБГ) и предложеното от вносителите допълнение към чл. 6 от ЗБЖИРБ дублира разпоредбите на ЗБГ, тъй като българите, живеещи извън пределите на Република България и сега имат право да

кандидатстват за придобиване на българско гражданство в съответствие с разпоредбата на чл.15 от ЗБГ.

По отношение на мотивите към законопроекта, бихме желали да отбележим следното:

Доводите, че действащото законодателство е рестриктивно по отношение на българския произход и е необходимо „..... по-облекчено доказване“ са необосновани. Съгласно действащите нормативни актове удостоверенията за български произход се издават от ДАБЧ на основание документи, представени от дружества на българите в чужбина, които са регистрирани от ДАБЧ или въз основа на документи, издадени от български или чуждестранни органи и институции, в това число Българската православна църква. В случай, че на организациите на българите, живеещи извън Република България им бъде признато правото да издават удостоверителни документи, които да заместват удостоверенията за български произход, издавани от ДАБЧ, то от международноправна гледна точка биха се създали огромни затруднения при търсенето на отговорност от страна на служителите към тези организации, особено в случаите, когато последните не са български граждани или нямат български лични документи. В този смисъл, предложението за редакция на ЗБЖИРБ не би довело до посочените в мотивите на вносителя улеснения за българите в чужбина, нито би „...облекчило работата на Държавата агенция за българите в чужбина“.

Считаме, че във всички случаи следва да се запази издаването на удостоверения за произход от ДАБЧ. Агенцията е компетентната институция, която на базата на представените от лицата документи може по правнообвързащ начин да удостовери произхода на лицата. В допълнение, трябва да се отчита обстоятелството, че ако отпадне процедурата за издаване на удостоверение за български произход от ДАБЧ, това ще доведе до свръхнатовареност на дирекция „Българско гражданство“ на Министерство на правосъдието, която ще трябва да изследва и проследява българския произход на кандидатите да придобият българско гражданство на това основание.

Следва да се има предвид и обстоятелството, че механичното пренасяне на текстове от един закон в друг /предложеното в §2 от проекта/ води до промяна във философията на законите. Последното може да се илюстрира с предложението за инкорпориране на т.3 от чл. 3 от ЗБЖИРБ в текста на чл.15, ал.2 от Закона за българското гражданство. Споменатата т.3 от чл.3 има своето логично място в ЗБЖИРБ и е нормално да визиращ единствено Българската православна църква като религиозна институция, която в дълъг период от време е издавала документи, свързани с гражданското състояние на

българските граждани (кръщелни свидетелства, свидетелства за брак и др.). Допълването на разпоредбата на чл.15, ал. 2 от ЗБГ поставя в неравностойно положение другите две най-разпространени в България религии-исляма и юдеизма, лишавайки институциите им от възможността да издават документи, свързани с българския произход на лицата, въпреки предвидения в Закона за вероизповеданията принцип на равнопоставеност и правото им да се регистрират като юридически лица.

Въз основа на изложените аргументи и предвид това, че законопроектът по същество не внася нова регламентация в действащите нормативни нормативни актове, предлагаме той да бъде преработен, с оглед отстраняване на споменатите по-горе несъответствия.

2. По законопроекта, внесен от г-н Юлиан Ангелов и група народни представители:

Този проект за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България предвижда съществено разширяване на критериите, по които се определя българския произход на едно лице, без да се отчита фактът, че тази процедура е първата стъпка за придобиване на българско гражданство, регламентирана в Закона за българското гражданство /ЗБГ/. Предложените промени не съответстват на философията на ЗБГ, който предвижда, че за придобиване на българско гражданство на основание български произход могат да кандидатстват лица, *„на които поне единият възходящ е българин“* /§2, т.1 от Допълнителните разпоредби на ЗБГ/. Предложенията на вносителите биха довели до разширяване на приложното поле на ЗБГ, но по наше виждане, към такава промяна може да се пристъпи само ако се възприеме цялостна нова концепция по отношение на българското гражданство.

Предвиденото в §1, т.1 от проекта предложение да *„има поне един близък роднина от български произход“* означава отричане на действащия към момента принцип за придобиване на българско гражданство на основание на *„възходящ“* българин. Пояснението в § 1 от Допълнителните разпоредби на проекта какво следва да се разбира под *„близък роднина“* – *„възходящ, низходящ или роднина по сребрена линия до шеста степен включително“* ще доведе до възникване на трудности за проследяване и доказване на българския произход, когато се изследват толкова голям периметър родствени връзки. Освен това не е логически обосновано от българския произход на низходящ (син, дъщеря, внук, правнук) да се установява българският произход на лицето. Например, низходящият би могъл да има установен български произход от майката, което по никакъв начин не би могло да послужи като доказателство за установяване на български произход на бащата.

Предложената в §2 от проекта нова ал.2 на чл.3 „български произход да се доказва с писмена декларация по смисъла на чл.39, ал.1 във връзка с чл.43 от АПК със заверена дата и подпис“ е несъотносима към установяването на български произход. Съгласно текста на чл.39 от АПК „декларациите на страните или техни представители“ са само един от изброените способи за удостоверяване на факти и обстоятелства – наред с „обяснения, ... писмени и веществени доказателствени средства, заключения и други средства, които не са забранени със закон...“.

Издаването на удостоверение за български произход само въз основа на декларация на лицето е несъвместимо с действащия правов ред. Едно от съображенията за неприемливостта на подобно издаване е, че спрямо лицето, декларирано български произход, без да има такъв, обективно би било затруднено търсенето на наказателна отговорност по реда на чл.313 от Наказателния кодекс, предвид факта, че юрисдикцията на българския съд трудно би се разпростряла върху чужди граждани, непрестигаващи на територията на страната.

По отношение на мотивите към законопроекта, бихме желали да отбележим следното:

При изтъкването на аргументи относно необходимостта от „синхронизиране на родното ни законодателство в тази област със законодателствата на останалите държави-членки на ЕС“, следва да се има предвид, че на този етап не съществуват общи норми на европейското законодателство, които изрично да определят конкретния режим в рамките на ЕС и които да подлежат на транспониране в българското законодателство.

По отношение на предложението за възприемане на водената от другите държави-членки на ЕС политика за облекчаване на режима за признаване на народност по произход, следва да посочим, че този режим не се регулира пряко от разпоредбите на двустранни или многостранни международни договори, а от нормите на вътрешното законодателство на съответната държава-членка на ЕС.

Целият въпрос, свързан с процедурите за установяване на българския произход и впоследствие на придобиване на българско гражданство е сложен, деликатен и чувствителен от гледна точка на историческите и социални събития, през които е преминала българската държава, поради което при неговото разглеждане е естествено решаващо значение да имат както правните, така и политическите съображения.

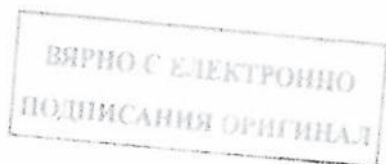
Ето защо, предлагаме да бъде инициирана една по-голяма дискусия в публичното пространство с привличане на академичната общност, неправителствени организации и най-вече организации на българите в чужбина, относно актуалността на разпоредбите на действащия Закон за българите, живеещи извън Република България

Министерство на външните работи, в рамките на своите компетенции, разглежда работата с българските общности в чужбина като един от

главните приоритети на българската външна политика. Българската държава е заинтересована от провеждането на ясна и последователна политика по отношение на българите зад граница в защита на националния интерес и с цел повишаване на доверието и засилване на позициите си сред българските общности по света.

С уважение,

5/27/2015

X

Катя Тодорова
Заместник-министър

НАРОДНО СЪБРАНИЕ
Вх. № КП-553-03-17
дата 28.05.2015 г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ

№ 812/100-18836 екз. № 2
28.05......2015 г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
43-ТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ

На Ваш Изх. № КП-553-03-17/11.05.2015 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

Във връзка с постъпили проект на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България (ЗБЖИРБ), № 554-01-19, внесен от Волен Николов Сидеров и група народни представители на 04.02.2015 г. и проект на Закон за изменение и допълнение на ЗБЖИРБ, № 554-01-20, внесен от Юлиан Кръстев Ангелов и група народни представители на 04.02.2015 г., Министерство на вътрешните работи изразява следното становище:

Направените предложения за изменение и допълнение на ЗБЖИРБ са свързани с даване възможност документ, доказващ български произход освен от Държавната агенция за българите в чужбина (ДАБЧ), да бъде издаван и от организации на българи, живеещи извън Република България, вписани в регистъра на ДАБЧ и от Българската православна църква. Предвид действащата нормативна уредба, това право е вменено единствено на агенцията, с което се цели да има завишен и сериозен контрол при удостоверяването на това обстоятелство. Също така следва да бъде отбелязано, че съгласно действащия процедурен механизъм при производство за придобиване на българско гражданство, към молбата за това, се предоставя и удостоверение за български произход, издаден от ДАБЧ. В този смисъл, визираните предложения ще доведат до съществена промяна както на действащия механизъм

на производството за придобиване на българско гражданство, така на удостоверяването на български произход.

В заключение, считаме, че преди да бъдат правени подобни промени, следва внимателно да се анализират последиците от разширяване на кръга от лица, които ще бъдат оторизирани да удостоверяват наличие на български произход, с оглед недопускане на злоупотреби, поради което към момента не подкрепяме така направените предложения.

ЗА МИНИСТЪР:

ЗАМЕСТНИК-МИНИСТЪР КРАСИМИР ЦИПОВ
(Съгласно Заповед № 81213-845/17.11.2014 г.)

НАРОДНО СЪБРАНИЕ	
Вх. №	КП-553-03-82
дата	27.05.2015 г.

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
МИНИСТЕРСТВО НА ПРАВОСЪДИЕТО

Изх. № 01-00-28 / '15 26.05.2015
/моля цитирайте при отговор/
На Ваш № КП – 553-03-17/11.05.2015 г.

ДО
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
КОМИСИЯТА
ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ
НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

ОТНОСНО: Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България, № 554-01-19, внесен от Волен Сидеров и група народни представители на 04.02.2015 г. и № 554-01-20, внесен от Юлиан Ангелов и група народни представители на 04.02.2015 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

По изпратените ни законопроекти за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България, № 554-01-19, внесен от Волен Сидеров и група народни представители на 04.02.2015 г. и № 554-01-20, внесен от Юлиан Ангелов и група народни представители на 04.02.2015 г., изразяваме следното становище:

1. По Законопроект за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България (ЗБЖИРБ), № 554-01-19, внесен от Волен Сидеров и група народни представители на 04.02.2015 г.

По § 1:

С текста на предлаганата проекторазпоредба (чл. 6 ЗБЖИРБ) се гарантира възможността на българите, живеещи извън територията на

страната да придобият българско гражданство при условията на чл. 15 Закон за българското гражданство (ЗБГ), ако вече не разполагат с такова (придобиване на българско гражданство по произход).

Принципно подкрепяме посоченото изменение, като единствено следва да се има предвид, че съгласно разпоредбата на чл. 10 от Закона за нормативните актове, обществени отношения от една и съща област се уреждат с един нормативен акт от същата степен.

Доколкото целта на ЗБЖИРБ е да подобри комуникацията между българите и българските общности, от една страна, и компетентните държавни органи от друга, а тази на Закона за българското гражданство – да определи условията и реда за придобиване, загубване и възстановяване на българското гражданство, по-правилното систематично място на подобна разпоредба е в Закон за българското гражданство.

По § 2:

С предложеното изменение се цели в процедурата по придобиване на гражданство българският произход на молителя да бъде установяван, освен чрез официални документи и удостоверение от Държавната агенция за българите в чужбина, издадено въз основа на такива, и чрез документи, издавани от Българската православна църква и такива, издавани от организации на българи, живеещи извън Република България, признати от компетентния български държавен орган за поддържане на връзки с тях.

Без съмнение за голяма част от молителите, имащи български произход, снабдяването с официални документи, които го удостоверяват е трудна задача. Поради тази причина практиката на Съвета по гражданство и сега е да приема произхода на молителя за доказан, дори в случаите, в които представените документи са издадени от Българската православна църква.

Доказването на произход чрез документи, издавани от организации на българи, живеещи в чужбина, следва да се извършва при ясен регламент както по отношение на подобни организации, така и за основанията, на които могат да бъдат издавани удостоверенията и възможностите за контрол.

2. По Законопроект за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България, № 554-01-20, внесен от Юлиан Ангелов и група народни представители на 04.02.2015 г.

По § 1 във връзка с § 3 (“близък роднина”)

Предложеното изменение разширява кръга лица, които следва да бъдат третираны като такива от български произход. Предлага се освен

тези, чиито родители са българи, като лица от български произход да бъдат възприемани и тези, които имат роднина по съребрена линия до шеста степен, с установен български произход. В други действащи нормативни актове в българското право, обаче, произходът се определя единствено от родителите – чл.60 и чл.61 от Семейния кодекс.

За да се избегне възникване на конфликт на дефиниции, при промяна на този принцип в ЗБГ е препоръчително да се уточни, че това определение се ограничава единствено за целите на настоящия закон.

По § 2 (чл.3, ал.2):

С предложеното изменение се предвижда възможност при липса на официални документи, удостоверяващи произхода на едно лице, такъв да може да бъде доказван с нотариално заверена декларация.

Както ще бъде коментирано в заключението на настоящото становище, разширяването на кръга документи до включване в кръга им на собственоръчни декларации, води до изоставяне на общия подход на закона за документално установяване на кръвна връзка.

Заклучение

По принцип, при придобиване на гражданство са възможни два подхода - принцип на произхода (на кръвта) и принцип на самоопределянето. Към момента в производството по чл.15 от Закона за българското гражданство е възприето произходът да се определя от родителите (принцип на кръвта). Изхождайки от този принцип, законът урежда процедурни и институционални форми и гаранции за установяване с определена сигурност на факта на произхода на лицето.

Съвкупната оценка на двата законопроекта сочи, че с тях едновременно се разширява кръгът лица, които ще бъдат третирани като такива от български произход за целите на натурализацията и документите, чрез които такъв произход ще бъде доказван.

Разбира се, възприемането на такъв подход е изцяло в дискрецията на законодателната власт. От чисто практична гледна точка, обаче, при подобно разширяване на обхвата на тези ключови за ефективното администриране на принципа на установяване на кръвния произход елементи, би се стигнало до смесване на двата, възприети в световен мащаб, подхода. При това – подобна хибридизация не задължително ще води до комбиниране на позитивите от двата модела. Възможно е без да въведем предимствата на модела на самоопределянето, да затрудним допълнително прилагането на модела на кръвния произход, запазвайки инфраструктурата, свързана с документалното установяване на определени обстоятелства, но при въвеждане на значителен брой алтернативи и

изключения. От чисто административна гледна точка, прилагането на подобни процедури може да доведе до по-висока несигурност, възможности за заобикаляне и изкористяване на закона.

При тези степени на „отваряне“ на принципа на установяване на кръвна връзка следва внимателно да се обмисли цялостно преминаване към модела на „самоопределяне“. Така, в един изцяло нов закон на основата на добрите практики на страните от ЕС, биха могли да се уредят детайлно елементите на един процес на деклариране и ангажиране с принадлежност към българската държава и нейни основни правни, културни и ценностни атрибути. Така например, биха могли да бъдат въведени изисквания за познаване на историята на България, конституционното устройство и културата на страната, отличното владееие на български език и да бъдат въведени надеждни механизми за тяхната проверка. Разбира се, подобен подход по никакъв начин не би засегнал прилагането на изчерпателна проверка на всеки кандидат от гледна точка на национална сигурност, а и други легитимни съображения. В много отношения, подобна процедура, фокусирана не толкова върху независещи от личния избор на човека обстоятелства (като произхода по кръв), а основана на заявяването и придържането към един личен, осъзнат избор на принадлежност, би предоставила и една много по-гъвкава платформа за провеждане на политика по отношение на българските общности извън границите на републиката. Същевременно, при нея биха отпаднали и голяма част от бюрократичните елементи, които създават несигурност и среда за различни нередности.

Предлагаме да бъде поискано съответно становище и от МВР и от ДАНС, които имат компетентност във връзка с прилагане на Закона за българското гражданство и Закона за чужденците в Република България.

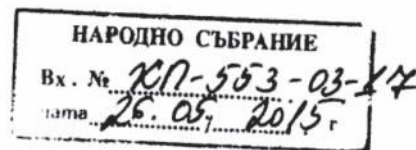
МИНИСТЪР:

1040 София, ул. "Славянска" №1
тел.: 02/ 92 37 555, факс: 02/ 987 00 98
www.justice.government.bg

Рег. № ДН-1415 /.....20... г.
Екз. 1..... 21. 05. 2015

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
КОМИСИЯТА ПО
ПРАВНИ ВЪПРОСИ КЪМ
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-Н ДАНАИЛ КИРИЛОВ

Адрес: гр. София 1169,
пл. „Княз Александър I” № 1

На Ваш изх. № КП-553-03-17/ 11.05.2015 г.

По наш вх. № РД-2493/ 12.05.2015 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДИН КИРИЛОВ,

В Държавна агенция „Национална сигурност” е получено Ваше писмо с цитирания по-горе номер, с което отправяте молба за становище по приложените към писмото Законопроекти за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България, съответно със сигнатури № 554-01-19/ 04.02.2015 г. и № 554-01-20/ 04.02.2015 г.

По така представените проекти Държавна агенция „Национална сигурност” предоставя следното становище:

I. По проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България № 554-01-19/ 04.02.2015 г.:

С § 1 от проекта на закон се предвижда създаването на ал. 3 в чл. 6 от Закона за българите, живеещи извън Република България, която изрично да предвижда, че визираните лица могат да придобият българско гражданство при условията на чл. 15 от Закона за българското гражданство.

Параграф 2 от проекта на закон предвижда да бъде изменен чл. 15, ал. 2 от Закона за българското гражданство, като български произход да може да бъде установяван не само с удостоверение, издавано от Държавната

агенция за българите в чужбина, но и от организация на българи, живеещи извън Република България, призната от компетентния български държавен орган за поддържане на връзки с тях или от Българската православна църква.

Считаме, че облекчаването на реда за придобиване на българско гражданство на основание български произход въз основа на документи, издавани от субекти, които не са органи на държавната власт, би повишило риска от нарушения на закона, като са възможни случаи, в които издаваните документи да не отразяват верни данни относно произхода на лицата.

По отношение на мотивите към законопроекта следва да се отбележи, че липсата на назначен председател на Държавната агенция за българите в чужбина не е достатъчен аргумент в подкрепа на въвеждането на облекчен ред за доказване на български произход.

II. По проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България № 554-01-20/ 04.02.2015 г.:

1. По § 1. от проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България № 554-01-20/ 04.02.2015 г.:

1.1. Предложената нова редакция на т. 1 на чл. 2 от Закона за българите, живеещи извън Република България, предвижда разширяването на кръга лица, които могат да бъдат определени като българи, живеещи извън Република България по смисъла на закона.

С предложеното изменение се предвижда за такива да бъдат считани освен лицата, които имат поне един възходящ от български произход (каквато е сега действащата редакция на т. 1), но и лица, които имат поне един низходящ или роднина по съребрена линия до шеста степен включително от български произход. Видът на родствената връзка е даден алтернативно, т.е. достатъчно е лицето да има поне един възходящ, поне един низходящ или поне един роднина по съребрена линия до шеста степен включително от български произход, за да отговаря на изискването по чл. 2, т. 1 от Закона за българите, живеещи извън Република България.

Разширяването на кръга лица по чл. 2, т. 1 от Закона за българите, живеещи извън Република България, би довело до разширяване на кръга лица, кандидатстващи, респективно получаващи статут на постоянно пребиваване в Република България или българско гражданство.

Увеличаването на броя на кандидатстващите за получаване на статут на пребиваване или българско гражданство би довело до увеличаване на обема на работа на отговорните български институции, което би могло да влоши качеството на осъществяваната от тях дейност.

На следващо място, биха се създали и трудности за установяване истинността на претендираните родствени връзки.

Следва да се има предвид, че разширяването на кръга от родствени връзки, които служат за доказване на български произход, би създавало и предпоставки за злоупотреби и незаконни практики, като по този начин е възможно статут на пребиваване и българско гражданство да получат по облекчена процедура редица лица, които в действителност не са от български произход. Биха се създали възможности за получаване на статут на пребиваване и българско гражданство от лица, които могат да създадат заплаха за националната сигурност, в това число членове или симпатизанти на терористични или други радикални организации, лица, съпричастни на чужди специални служби и др.

Предвид изложеното, считаме, че т. 1 на чл. 2 от Закона за българите, живеещи извън Република България, не следва да бъде изменяна.

1.2. Със създаването на т. 4 в чл. 2 от Закона за българите, живеещи извън Република България, се въвежда допълнителен критерий, на който следва да отговарят лицата, за да бъдат определени като българи, живеещи извън Република България, а именно владеене говоримо на български език или диалектните му форми.

Считаме, че макар да няма правна пречка за въвеждането на този допълнителен критерий, би следвало да бъде уредена процедура за установяването му.

Следва да се има предвид, че редица лица, които не са от български произход, биха могли да владеят говоримо български език или негови диалектни форми. Пример в тази насока са лицата от различни етнически групи в Македония.

Същевременно е възможно лица, които в действителност имат български произход, да не владеят в достатъчна степен говоримо български език (например лица, отраснали и живяли в страни, официалният език в които не е близък до българския).

Предвид изложеното, би следвало да бъдат утвърдени ясни критерии за преценка относно владенето на български език.

2. По § 2. от проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България № 554-01-20/04.02.2015 г.:

С § 2 от проекта на закон се предлага нова редакция на чл. 3 от Закона за българите, живеещи извън Република България, която по съществото си цели създаването на нова ал. 2 в чл. 3, уреждаща

възможността български произход да се доказва и с писмена декларация по чл. 39, ал. 1 във връзка с чл. 43 от Административнопроцесуалния кодекс със заверени дата и подпис.

Допускането български произход да се установява посредством писмена декларация би създадо предпоставки за нарушаване на закона. Редица лица, желаещи да се възползват от облекчените процедури за придобиване на статут на пребиваване или българско гражданство, биха могли да се възползват от предоставената в новата ал. 2 възможност посредством декларирането на неверни данни относно произхода им, които трудно биха могли да бъдат доказани.

Считаме, че настоящата редакция на закона, предвиждаща произхода да бъде доказан с документ, издаден от компетентни органи или организации, цели именно въвеждането на по-строг ред при установяването на предпоставките по чл. 2, т. 1 от Закона за българите, живеещи извън Република България (български произход).

Доколкото българският произход има значение за придобиването на статут на пребиваване или на българско гражданство, не би следвало да се създават прекалено широки възможности да доказването му, които биха позволили това да става не само с акт на компетентни органи или организации, но и с изявлението на лицата, които ще кандидатстват за придобиването на статут или гражданство.

Предвид изложеното, считаме, че разпоредбата на чл. 3 от Закона за българите, живеещи извън Република България, следва да запази сега действащата си редакция.

3. По мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за българите, живеещи извън Република България № 554-01-20/04.02.2015 г.:

В мотивите към проекта на закон е посочено, че „не следва да се подминава никоя възможност за увеличаване на нацията ни”, като са цитирани статистически данни от демографски изследвания и прогнози до 2050 г.

Считаме, че прогнозите за намаляване на населението на Република България през следващите години не би следвало да се единствен мотив при предлагането на законодателни изменения, които биха позволили облекченото доказване на български произход, респективно облекченото придобиване на статут на пребиваване и българско гражданство.

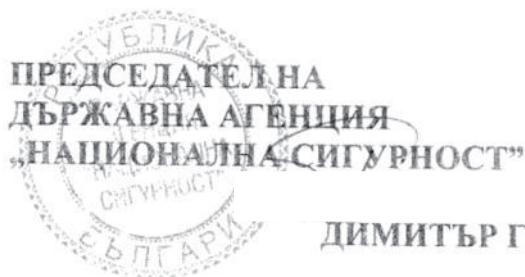
Следва да се има предвид, че от направен анализ на приноса на получилите българско гражданство лица към икономиката на Република

България, изготвен по искане на Вицепрезидента на Република България, е видно, че едва около 5 % от получилите българско гражданство лица остават да живеят в страната. По-голямата част от кандидатите за получаване на българско гражданство посещават страната ни само във връзка с провеждането на процедурата за придобиване на гражданство, като целта им е да се възползват единствено от правата, предоставени на гражданите на държавите-членки на Европейския съюз, в това число и Република България.

Предвид изложеното, считаме, че макар целта на предложените изменения да е създаването на облекчен ред и по-широки възможности за доказване на български произход на лица, които в действителност имат българско самосъзнание, от този облекчен ред в голяма степен биха се възползвали лица, чието единствено желание е да получат правата, които имат гражданите на Европейския съюз.

На следващо място, следва да се има предвид и че създаването на облекчен ред и по-широки възможности за доказване на български произход, респективно за придобиване на статут на пребиваване или българско гражданство, би повишило риска от тези възможности да се възползват и лица, представляващи заплаха за националната сигурност.

С уважение,

19.05.2015 г.
гр. София

ДИМИТЪР ГЕОРГИЕВ